

FORA GADAFI

NO A LA INTERVENCIO IMPERIALISTA

Reconstruir l'organització i la lluita de la classe obrera

nº 109 març-abril 2011 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Sindical: AENA, Telefònica, PRISA, EMTE

pàg 6-11

Pàgines centrals : S'han de reconstruir

Dona: dia de la dona treballadora

pàg 12

l'organització i la lluita

pàg 8-9

Internacional:

pàg 13-16

Política

pàg 4-5

Veneçuela, Bolívia, EUA (Wisconsin)

Banquització de les caixes

Municipals: DDB es presenta a Girona

Suplement: Revolució àrab amb el
viatge al centre de la revolució

Per la reconstrucció de la IV Internacional

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Pa negre
del director Agustí Villaronga

Basada en les obres d'Emili Teixidor (Pa negre i Retrat d'un assassí d'ocells) la pel·lícula mostra la Catalunya rural de la postguerra a través de la mirada d'un nen. Per tant no és difícil endevinar que anem a visionar la humiliació i el terror que van patir els perdedors; els abusos sistemàtics dels que van guanyar la guerra, i el terrible paper de l'església i la doble moral de la societat.

Però dit això cal aclarir que no anem a veure un mostrari dels conflictes entre vencedors i vençuts, som lluny del camp de batalla: seran els sentiments i les emocions dels protagonistes els que ens mostraran la destrucció moral que els va provocar el conflicte.

La història: el petit Andreu pateix la persecució a la qual és sotmès el seu pare. Els vencedors de la guerra l'acusen de dos morts de les quals no n'és responsable i l'obliguen a fugir. Andreu haurà d'anar a viure al mas amb els cosins i voldrà demostrar la innocència del seu pare. Però descobrirà amb desencís les mentides del món dels adults i sabrà que per sobreviure també ha d'adoptar aquestes normes i haurà de traïr les seves arrels. Estem davant, doncs, d'una dura narració sobre la iniciació, el pas a la vida adulta.

Aquest film va ser presentat al festival de Sant Sebastià el setembre de 2010, i va ser el triomfador dels Goya 2011 amb 9 premis. El nen Francesc Colomer, que debuta en el seu paper d'Andreu, porta la càrrega de l'obra i mostra tots els estats d'ànim possibles, està molt ben acompanyat per Marina Comas (també debutant), i pels reconeguts Nora Navas, Roger Casamajor, Laia Marull, Eduard Fernández i Sergi López.

El crític Carlos Boyero la titlla d'irreprotxable, tot afirmant que és «un retrat complex, veraç, profund,

violent i estètic de les barbàries de postguerra (...) de la barreja de llums i ombres que existeixen en les relacions de poder». I això ho aconsegueix Villaronga fent una combinació de suspens i de fantasia.

Ningú no en surt decebut del cinema.

Indignant!

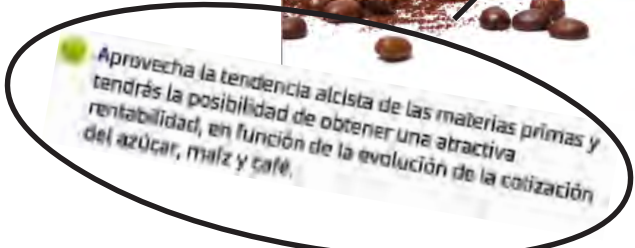
Producte financer que ofereix Catalunya Caixa per especular amb aliments!, amb els efectes que això té amb la fam al món

CX CatalunyaCaixa
Caixa Catalunya Tarragona Manresa

Depósito 100% natural
La manera más natural de invertir

- Aprovecha la tendencia alcista de las materias primas y tendrás la posibilidad de obtener una atractiva rentabilidad, en función de la evolución de la cotización del azúcar, maíz y café.
- 100% del capital garantizado.
- A partir de 1.000 euros de inversión.

Solicita más información en tu oficina.
Oferta válida hasta fin de volumen.

R econstruir l'esquerra sindical

L'11 i 12 de març en la reunió extraordinària dels 17 caps de Govern dels països de l'euro, l'eix franc-alemany imposava noves condicions, abans de donar el vistiplau per a una ampliació dels fons de rescat a 500.000 milions d'euros (250.000 milions més els aporta l'FMI). Alemanya està disposada a posar més diners en el fons a condició que els seus bancs tinguin més garanties de cobrament del deute públic que 'altres estats. Zapatero es donava per al·ludit i avançava un termini per ampliar els ajustos: «Bona part de les reformes que es deriven del pacte de competitivitat estan en marxa, però segurament en farem algunes més i les concretaré en el Consell Europeu del 24 i 25 de març». L'acord apunta a les clàusules de revisió salarial, de nou a les pensions, a la reforma del mercat laboral...

Un mes i mig després de la signatura del Pacte Social contra la crisi per part de CCOO, UGT, la patronal i el Govern, pel qual es retardava l'edat de jubilació als 67, Zapatero prepara un nou paquet de mesures contra els treballadors/es. La pau social que es va signar amb el Pacte és sinònim de desmobilització, mentre el Govern continua imposant retallades.

Però si diuen que no hi ha diners, com és possible que el Govern estableixi una línia de crèdit obert al pla de bancarització de les caixes que va a rondar inicialment l'enorme quantitat de 20.000 milions d'euros? La resposta és que hi ha diners per a algunes coses però no per d'altres, o més aviat, que per poder pagar amb diners públics determinades maniobres és necessari que els treballadors/es s'estrenyin el cinturó. Darrere de la bancarització hi ha un procés de «sanejament» amb diners públics dels crèdits de difícil pagament, per posteriorment lliurar a bon preu les caixes a inversors nacionals o estrangers. Els grans bancs es preparen per a un nou festí amb càrrec de l'erari públic.

Però les mesures del govern han provocat ja una nova caiguda de la capacitat de compra de la població i del consum, situació que les grans empreses han aprofitat per justificar més deslocalitzacions industrials. El sector de la producció de motocicletes –amb Yamaha i Derbi– tanca les seves factories per recol·locar-se a França i Itàlia respectivament. Els treballadors/as han iniciat mobilitzacions. Una segona onada de tancaments i acomiadaments amenaça el sector industrial.

Davant aquest panorama no hi ha un altre camí que frenar els plans del Govern amb la mobilització. A Wisconsin els treballadors del sector públic porten més de deu dies ocupant el Capitoli contra les mesures del Governador de l'Estat de retallada brutal de salaris, acomiadaments i limitació del dret a la negociació col·lectiva. Les mesures i la mobilització comencen a estendre's a d'altres estats, com Ohio.

Aquest és el camí. Però no podem esperar que siguin les direccions sindicals de CCOO i UGT les que marquin dia i hora per mobilitzar, perquè acaben de signar la pau social amb el Govern. Cal agrupar forces per construir un ampli front de l'esquerra sindical. El sindicat que més responsabilitat té en aquesta confluència hauria de ser la CGT, que és la principal força de classe a l'esquerra de CCOO i UGT, però per això hauria de voler ser el motor d'aquest reagrupament, amb una política oberta cap als altres sindicats d'esquerra, partits i moviments socials, també cap als militants de base de CCOO i UGT. Un reagrupament d'aquest tipus hauria d'impulsar el suport als processos de mobilització i resistència, alhora ser la base per coordinar-los i per generar un moviment que acabi amb la treva amb el Govern. La manifestació a

Madrid del 12 de març podria haver estat un punt de referència en aquest procés, però lamentablement encara pesen més les reafirmacions de cada sindicat que l'enorme tasca que tenim per davant si volem aturar als plans de la patronal i el Govern.

L'onada revolucionària al Magreb i el Pròxim Orient

ha sorprès els Estats Units i les potències europees, que veuen trontollar les dictadures corruptes que fins ara els havien garantit el control d'una zona estratègica del planeta. Fa setmanes que l'imperialisme intenta recuperar la iniciativa, desbordat per la força del moviment de masses que ha derrocat Ben Ali, Mubarak, i amenaça els règims de Jordània, Iemen o Bahrein, aliats estratègics. La situació a Líbia podria donar-li l'oportunitat d'intervenir, per tallar d'arrel l'onada revolucionària.

Els mateixos dirigents nord-americans i europeus que durant anys han fet negocis i han venut armes al règim de Gaddafi, ara imposen sancions, un procés al Tribunal Penal Internacional i parlen d'una intervenció militar sota la forma d'una zona d'exclusió aèria, que començaria amb atacs sobre les defenses antiaèries líbies. La intervenció tindria una cobertura «humanitària»: evitar els bombardeigs sobre població civil (que es farien, no ho oblidem, amb els avions venuts pels EUA, França o Rússia i les bombes fabricades a Itàlia o Espanya). L'adjectiu d'hipòcrita es queda curt, venint d'Estats que tenen a les esquenes centenars de milers de morts, tortures i segrestos, en guerres il·legals, intervencions o ocupacions només en l'última dècada.

A diferència de Tunísia o Egipte, el règim libi s'ha trencat i la deriva de la guerra civil ofereix la primera possibilitat d'intervenció directa de l'imperialisme sobre l'onada revolucionària, que pretén apropiari-se per limitar les conseqüències a un canvi cosmètic que li permeti mantenir el seu control sobre la regió. També a diferència de Tunísia o Egipte, els costos podrien ser recompensats amb les majors reserves de petroli de l'Àfrica, el 3% de la producció mundial.

En contra de la propaganda dels neoconservadors que tornen ara amb la retòrica pro-intervencionista, un atac sobre Líbia tindria com a primera víctima el propi procés revolucionari. Alguns sectors de l'oposició a Gaddafi, veient l'avanç de la brutal contraofensiva del règim, han demanat una intervenció internacional per aire, rebutjant una intervenció per terra, però altres continuen deixant clar que no volen ni sentir-ne a parlar. El general Ahmad Gatroni, un dels líders militars rebels de Benghazi, fa pocs dies que els EUA «haurien de preocupar-se de la seva gent, i que nosaltres ens podem cuidar sols». Inextricablement lligat a la demanda de llibertats democràtiques, en l'onada revolucionària hi ha un profund sentiment antiimperialista, perquè les dictadures que ara trontollen n'eren els seus aliats. Per al règim de Gaddafi, -que porta setmanes denunciant que ha estat traït pels Estats Units i Europa i que Líbia es convertirà en un altre Iraq- la intervenció seria un baló d'oxigen, igual que per la resta de sàtrapes de la regió.

Com planteja la declaració del Comitè d'Enllaç Internacional, les organitzacions revolucionàries «ens hem de mobilitzar per què Gaddafi marxi i per què no entrin les tropes imperialistes. Ja n'hi ha prou de mort, repressió i saquegi: que els recursos energètics passin a mans del poble libi. Els pobles d'Egipte i Tunísia en primera instància han d'exigir als governs provisionals solidaritat i armes per a la revolució libia».

14 de març de 2011

LI

«El millor sistema financer del món» no dóna crèdit, però sí beneficis

Una boira de desinformació cobreix les xifres, les opcions i les conseqüències de la bombolla immobiliària i la crisi bancària. Govern i patronals estan en guerra contra la població per socialitzar-ne les pèrdues, tement que les lluites d'Islàndia, Grècia o el Nord d'Àfrica quallin i avortin els seus plans.

En la bombolla immobiliària que ha fet que els treballadors i treballadores de l'Estat espanyol paguem 5 vegades més que els treballadors i treballadores alemanys per un pis, en proporció als salaris, milers d'acomiadaments i que està provocant milers de desnonaments, les caixes hi han tingut un paper, com els bancs. Simplificant, els bancs van finançar les promocions dels promotors i constructores grans, i les caixes dels promotors i constructors locals, provincials, autonòmics que tinguessin bona connexió política. I els bancs –una vegada eliminat el grup Argentaria de banca pública- estan dirigits pel seu consell d'administració, privat, i les caixes per polítics autonòmics, provincials o locals, representants dels sindicats dels treballadors i treballadores de les caixes i representants dels clients. Polítics com Narcís Serra a Caixa Catalunya o Rodrigo Rato a Caja Madrid. No és exagerat afirmar que la major part del sistema financer de l'Estat espanyol es troba en una situació que ja no és de falta de liquiditat sinó de suspensió de pagaments o fallida. Però els bancs no deixen de pagar beneficis als seus accionistes, i bancs i caixes no venen els pisos, solars i obres amb què es queden pels desnonaments. Això és possible per les injeccions de diners públics en forma d'ajudes directes suposadament a retornar (60.000 milions + 20.000 milions ara), més avals (100.000 milions), més una garantia de dipòsits que va passar de 20.000 a 100.000 euros per dipositant i entitat (n'hi ha 400, o sigui que a un dipositant se li pot garantir fins a un màxim de 40 milions d'euros). A més, Maastricht va donar als bancs un rol de proveïdors de crèdit als estats, que com que no po-

den emetre moneda es troben captius d'aquests bancs, que sí que poden crear diners perquè poden concedir préstecs per una quantitat de 10 a 50 vegades el seu capital. Ara aquests bancs estan descapitalitzats. La suspensió de pagaments o fallida no es porta a terme gràcies a la ficció que en als seus balanços comptables els pisos i solars, seus o dels i les hipotecades, estan taxats per les seves pròpies empreses de taxació a preus de 2006. La lluita contra els desnonaments creix, amb famílies endeutades per l'estafa col·lectiva de la bombolla immobiliària, la inexistència de voluntat política dels governs municipals per negociar moratòries, la inexistència d'una llei efectiva de fallides de famílies i la negativa de PSOE i PP a legislar la «dació en pagament» (vegeu el Google). Tancades les vies reformistes, queda exigir mitjançant la mobilització la paralització dels desnonaments. Pels bancs és una qüestió de supervivència no cedir, perquè dur els preus d'habitatge al nivell d'Alemanya amb la dació en pagament els significa anul·lar la majoria d'hipoteques dels anys més virulents de bombolla amb preus més inflats.

Segons la consultora RR Acuña, els bancs i caixes tenen en el seu poder un nombre d'habitatges acabats, començats o terrenys amb plans per construir-los que sumaven 2,8 milions d'habitatges equivalents el 2009. Traduït significa que en els terrenys que tenen mai no s'hi construirà i el seu valor real de venda és una petita fracció del que apareix aels balanços i del que estava en les seves hipoteques.

Les caixes representen gairebé la meitat del sistema financer espanyol. El govern ha tret un Decret el 18 de febrer que apuja els requeriments de capital per sobre dels dels bancs (amb la qual cosa les impulsen a convertir-se en un d'ells com ja ha fet La Caixa), i a buscar capital ja com a banc o com a caixa. Les que no ho aconseguixin seran participades pel FROB, el fons estatal de rescats bancaris, i es parla fins i tot de nacionalització, que traduït significa

que l'estat pot assumir les pèrdues i vendre-les. Bancs de l'Estat espanyol, europeus i fons especulatiu dels EUA, la Xina i de monarquies del Golf ja hi han mostrat interès. Les conseqüències poden ser de desmantellament de la majoria de caixes i que empitjori de l'ofegament del crèdit a les famílies i petites empreses.

Els treballadors i treballadores de les caixes, les famílies hipotecades, les organitzacions sindicals que no han estat còmplices amb la bombolla des dels seus llocs en els consells d'administració de les caixes, i les bases dels sindicats que sí que han estat còmplices, els partits d'esquerres que tampoc les hem dirigides, juntament amb la resta de treballadors i treballadores hem de visualitzar que lluitar contra la banca i lluitar per una banca pública, que no és el que han estat les caixes, no només no és quelcom llunyà, sinó que és un servei públic que pot posar-se al costat de l'habitatge o les pensions per la seva transcendència en la vida dels treballadors i treballadores. Prou de rescats a la banca. Expropiació de la banca i les caixes sense indemnització ni reconeixement de deutes i només garantia de dipòsits a les famílies de treballadors i treballadores i per unes quantitats molt inferiors a les actuals. Per un parc d'habitatge públic de lloguer per quantitats lligades a una proporció dels salaris. Paralització dels desnonaments per impagament per atur. Repartiment de l'ocupació, creació d'ocupacions socials per cobrir necessitats socials. Impulsem unes mobilitzacions que frenin l'actual ofensiva de governs, patronals i direccions de CCOO i UGT. Per un govern dels treballadors i treballadores.

Víctor Messeguer

NOTA: aquí hi ha uns quants enllaços. Citar-los no implica avalar la línia política de la web o de l'autor/a:
<http://is.gd/dJyji>

Des de Baix es presenta a Girona

L'assemblea de Des de Baix a les comarques gironines, conformada pels grups locals de Lluita Internacionalista, Revolta Global-Esquerra Anticapitalista i Corrent Roig, així com per persones independents, ha acordat presentar candidatura a les eleccions municipals a la ciutat de Girona.

Valorem que el procés de construcció d'una esquerra anticapitalista passa per la implicació real en les lluites i processos que es donen a les nostres comarques.

Des de baix ha pres diverses opcions arreu del territori per a aquestes eleccions municipals. A Girona el pacte de la CUP amb Reagrupament, un partit independentista de dretes del tot incompatible amb el nostre projecte, ha fet impossible un acord.

Volem conformar, també a Girona, un pol anticapitalista per a les properes eleccions. Per això hem iniciat una ronda de contactes amb organitzacions i persones de l'esquerra combativa gironina per a conèixer la seva opinió i exposar la necessitat de fer sentir una veu crí-

tica en aquest procés.

Pensem que en un moment com l'actual no ens podem quedar de braços creuats. Cal trencar la resignació, fer un pas endavant i acabar amb el dilema de quedar-se a casa el dia de les eleccions o seguir votant pel mal menor.

Des de Baix
Girona

Jornades municipalistes de Des de Baix

El dissabte 26 de febrer Des de Baix (DDB) va celebrar les seves jornades sobre el tema municipalista. Va comptar amb la presència d'uns 80 companys i companyes de diferents territoris, entre els quals membres de les CAV de Badia i Cerdanyola, de la candidatura unitària de Premià... A les jornades es va presentar un primer esborrany sobre el qual van treballar ampliant o ajustant en diversos tallers, a fi de completar un decàleg del que ha de ser un programa d'àmbit municipal.

El tancament es va reservar per emmarcar la jornada dins de la situació general de la crisi que estem vivint. Des del discurs únic dels partits del sistema, que cal obeir les regles dels mercats, darrera del qual s'amaga l'enorme transvasament de recursos públics a bancs i multinacionals, fins a la traïció que l'acompanya des de les direccions sindicals de CCOO i UGT, que amb el pacte social l'avalen i es comprometen a una pau social que permeti al capital seguir aprofundint l'atac contra els i les treballadores. En aquesta situació també es va analitzar l'efecte d'aquestes polítiques en els i les treballadores, tant en el vessant de la por com en el de l'assumpció de la impotència, amb exemples com el referèndum

de Nissan, acceptant la rebaixa salarial, o eleccions sindicals com les la mateixa Nissan o SEAT, en les quals arrasen les opcions del discurs únic governamental. Es va assenyalar que la situació es completa amb les veus que clamen per la recentralització de l'estat de les autonomies i la política de l'estat a Euskadi amb el procés d'il·legalització de Sortu. En aquest marc de dretanització general es va assenyalar el probable avenç de PxC, que ja vam analitzar que havia entrat al cinturó industrial en les últimes autonòmiques, i el paper no pas menys feixistoide i xenòfob del

mateix PP en localitats com Badalona. També, i com era previsible, CIU ha entrat al Govern de la Generalitat retallant serveis socials a tort i a dret, generant situacions que esperem que generin respostes al carrer. Aquest referent -el de les mobilitzacions- ha de ser el nord de DDB per no caure en posicions electoralistes. El debat posterior va girar precisament sobre en quin ens trobem: si malgrat les reculades, com que la burgesia encara té molt de camí per córrer, això mateix generarà noves situacions d'enfrontament que portaran a la mobilització, o si això és difícil en la mesura que no es consolidi una alternativa d'esquerres revolucionària com intenta ser DDB. El debat no es va tancar sinó que, al contrari, es va ampliar amb la importància dels processos que s'estan vivint al món àrab i el compromís de solidaritat que hi tenim, i es va convenir en la necessitat de seguir agrupant forces a DDB, tant en les pròximes municipals com quotidianament en les lluites i mobilitzacions que hi hagi al carrer. Per armar-nos millor per a les lluites es va fixar com a pròxima jornada de debat el tema del sindicalisme i la lluita contra la crisi.

M Esther del Alcázar

Cebrian es garanteix un bonus de 9 milions anuals

ERO a PRISA: 2500 acomiadaments

El divendres 11 de març des de la secció sindical de CGT de CATSA vam començar a fer assemblees a tots els torns per abordar la imminent presentació d'un ERO del grup PRISA que afectaria 2500 treballadors/es, dels quals 412 serien de CATSA. No hi ha hagut cap convocatòria al comitè d'empresa, i encara menys a la secció sindical de CGT, per fer-nos arribar aquesta informació que ja corre pels mitjans i que les seccions sindicals de CCOO i UGT coneixen, perquè l'empresa ja s'ha reunit unes quantes vegades amb les federacions de CCOO i UGT. L'empresa vol fer un ERO de Grup pactat amb les federacions sindicals, d'esquenes als treballadors i treballadores i les seves representants; les negociacions de com deixar sense feina milers de treballadors/es deuen estar molt avançades. Així les coses, no podíem seguir esperant, perquè és urgent organitzar la lluita contra aquest ERO que ens cau al damunt.

No som del Grup Prisa per cobrar –ni tan sols s'han actualitzat els nostres miserables salaris d'acord amb l'IPC de l'any passat perquè la patronal del telemàrqueting bloqueja la negociació– ni ens reconeixen a l'hora d'aplicar-nos el Conveni de Grup, però sembla que sí que ho serem per a acomiadar-nos dins dels plans de destrucció d'ocupació del Grup.

S'ha d'agrair aquest ERO-exprés a l'última reforma laboral, que facilita les coses a les empreses que presentin números vermells. I en Cebrián va fer malabarismes per aconseguir-ho i així cobrar 9 milions d'euros per la feina feta. Després de la fusió amb Liberty, que posava com a condició dràstiques

reduccions de plantilla, una empresa que segons l'indicador econòmic de l'EBITDA registrava més de 500 milions el 2010, va aparèixer segons els números d'en Cebrián amb un dèficit de 72 milions. Com? Als resultats de 2010 Prisa ha assegurat que els diners generats per la venda de Santillana, Media Capital, Cuatro –amb els consegüents acomiadaments– i l'entrada de Liberty, ha estat utilitzada íntegrament per pagar el deute, que va passar dels 4.800 milions d'euros fins a 3.100 milions. A més ha deixat 130 milions més com a provisió per a pèrdues de 2011. Així ja pot aplicar la reforma laboral amb un ERO-exprés –amb menys requisits, menys temps de negociació i reduint les indemnitzacions– a causa dels seus números vermells, i amb els diners reservats s'assegura que les xifres de 2011 faran beneficis –com en van fer el 2010– i podrà cobrar el seu bo de jubilació de nou milions d'euros anuals –en stock options, metàl·lic i accions–, acordat amb Liberty si es complien els objectius de «neteja». És a dir, els 2500 acomiadaments directes –a part dels que segueixen havent-hi a Cuatro, CNN+, etc– tenen com a premi nou milions anuals per qui empeny aquestes famílies a la ruïna. Només amb els 9 milions es podria pagar el sou de gairebé el doble dels treballadors/es de CATSA que volen acomiadar.

Tornant al conflicte, CATSA no entra dins de la negociació amb les federacions dels sindicats majoritaris perquè saben que una part de la representació legal dels i les treballadores no signarà un ERO, encara menys quan CATSA, un any rere l'altre, ha tingut beneficis. Al contrari, la secció sindical de CGT denunciarà les direccions d'aquests sindicats si, com fan habitualment, signen la destrucció de llocs de treball amb l'excusa que és millor cobrar 30 o 40 dies per any treballat que no pas cobrar-ne 20. Això és pa per avui i fam per demà. Nosaltres volem el nostre lloc de treball.

*Raquel Palencias
Afilada de CGT a CATSA-Madrid*

AENA

És possible

Més de 5000 treballadors i treballadores van manifestar-se contra la privatització d'AENA pels carrers de Madrid el 26 de febrer, vingudes de quasi tots els aeroports i centres de treball de l'Estat espanyol. La convocatòria era de CCOO-UGT-USO, després de veure com es desmuntava el seu pacte de «garanties» del gener passat (vegeu el LI108) per la mobilització i les crítiques dels i les treballadores, i per la tossuderia d'AENA i el govern de fer la concessió de Barajas i El Prat a empreses privades sense garanties per a la plantilla. Ara l'anunci d'una vaga intermitent durant 22 dies els mesos que vénen, entre el 20 d'abril i el 31 d'agost, planteja una situació nova que allunya dels objectius la lluita contra la privatització, que resta força i protagonisme a la mobilització dels treballadors/es d'AENA, i que intenta limitar les mobilitzacions a una lluita defensiva per incertes garanties laborals –tenint en compte que la immensa majoria de les clàusules de garanties s'incompleixen al cap d'un temps, i que el marge econòmic per a indemnitzacions o jubilacions anticipades és pràcticament inexistent. La resposta del govern a la convocatòria de vaga ha estat una campanya confusionista de desprestigi –molt semblant a la que es va fer contra els controladors aeris, que acaben de veure publicat un laude que sanciona i legalitza per a aquest col·lectiu la situació laboral del darrer any. Enmig d'aquesta campanya, el ministre de Foment deixa caure afirmacions ofensives sobre la futura reducció de les plantilles d'AENA, «sobredimensionades perquè són del sector públic».

Le aturar-ne la privatització?

Pocs dies abans de la manifestació massiva del 26F a Madrid, sindicalistes de CCOO, UGT i USO, presentaven les seves assemblees informatives amb una declaració: «Volem deixar clar que estem rotundament en contra de qualsevol tipus de privatització d'AENA». Tot seguit, i com si es tractés d'un altre tema, les assemblees repassaven la infructuosa negociació de les garanties laborals en el futur marc d'AENA privatitzada, sobretot als aeroports de Barcelona i Madrid perquè passarien a mans d'empreses concessionàries. En línies generals la política d'aquests sindicats es limitava a aconseguir costí el que costí les garanties laborals per als subrogats/des i la seva possibilitat de recol·locar-se en altres centres del grup d'empreses resultant de la privatització, apuntant fins i tot un possible «pla voluntari de sortides pactades», i plantejaven generar un «conflicte social sense precedents dins d'AENA» per forçar la negociació.

La convocatòria de 22 dies de vaga intermitent a principis de març és aquest conflicte, que molts treballadors i treballadores veuen com una tàctica de negociació que no arribarà a realitzar-se, deixa 6 setmanes sense cap altra mobilització que les rutinàries concentracions (una cop per setmana a l'hora de l'entrepà en alguns centres), sense potenciar les iniciatives mobilitzadores i d'extensió cap a fora que ja s'estan fent (acampada permanent, recollida de signatures, cassolades i aturades parcials a Barajas, mobilitzacions i aturades a Canàries, Astúries, etc), i sense donar forma a la campanya pública que cal contra la privatització. Això demostra que la convocatòria s'ha posat a la taula de negociacions per, amb tota probabilitat, no sortir-ne.

A més de confiar en l'efectivitat de la simple convocatòria –que l'empresa i el govern segurament es prenen com una amenaça no gaire

creïble-, els convocants suposen que alguns sectors influents de la indústria turística –companyies aèries, agències de viatges, hotelers, etc- poden exercir la pressió que faci cedir el govern i AENA en el tema de les concessions de Barajas i El Prat, perquè per a la resta de la plantilla no hi hauria cap problema en mantenir l'actual conveni col·lectiu.

Però aquesta convocatòria xoca amb l'opinió pública i dóna al govern arguments contra la mobilització de la plantilla d'AENA. I treu protagonisme als treballadors i treballadores d'AENA, que han demostrat –en la manifestació del 26F i en les accions que han emprès fins ara-, la seva disposició a lluitar contra la privatització. A més la convocatòria fa retrocedir la consciència de la plantilla, reduint-la a l'aspecte defensiu i «egoista» de la defensa de les condicions de treball, com si no tinguessin cap relació amb la privatització de l'empresa. I com si l'espoli a la cosa pública que suposa no tingués cap importància. Això no té res a veure amb un pla de lluita seriós contra la privatització, encara que els dirigents de CCOO-UGT-USO diguin que estan contra les

privatitzacions. El govern també diu que és «socialista» quan aprova les seves lleis a favor dels capitalistes.

Un veritable pla de lluita contra la privatització d'AENA ha de combinar la mobilització de la plantilla amb una campanya pública que trobi i canalitzi a favor de la lluita un sector social de suport. I aquest sector social existeix: en l'acampada permanent de Barajas s'estan recollint gairebé 5000 signatures cada setmana contra la privatització. A més les mobilitzacions han de confluir amb les que ja fan altres sectors que també lluiten contra les privatitzacions com la sanitat, correus, RENFE, educació... I això, que és perfectament possible, sí que sumaria la pressió suficient per aturar les privatitzacions i assegurar les condicions laborals i els llocs de treball que avui es troben en perill.

Però aquest moviment xocarà necessàriament amb l'actual política del govern, al qual CCOO, UGT i USO donen suport. Tot i això, de la mateixa manera que l'inici de les mobilitzacions ha desmuntat el pacte que donava per bona la privatització d'AENA al gener, si les mobilitzacions continuen i els treballadors i treballadores fan seva la necessària campanya pública contra la privatització, hi ha la possibilitat que la lluita sigui un èxit malgrat la renúncia dels dirigents sindicals que fan declaracions buides contra la mateixa privatització que estan intentant negociar.

*L. C. Gómez-Pintado, 'Luca',
afiliat a CGT-AENA*

S'han de reconstruir l'organització i la lluita

La pau social signada per CCOO i UGT ha obert un nou capítol en la dura situació que ens toca viure. Però a aquestes alçades cada resposta costa més, perquè pesen cada una de les experiències que hem viscut darrerament. Per això ens hem d'aturar a veure què està passant, i a posar les pedres per recuperar forces, reconstruir el moviment i tenir la capacitat de sortir a lluitar. No és una qüestió ideològica, és de necessitat, de supervivència, perquè en la mesura que no ho fem, la situació seguirà empitjorant, i no s'aturarà si no l'atorem. És sobre com abordar aquesta reconstrucció que us fem aquestes reflexions.

La denúncia política d'una traïció

S'han escrit moltes pàgines –i totes són certes– contra els continguts del Pacte Social signat per les direccions de CCOO i UGT: endarreriment de l'edat de jubilació, retallada pels càlculs de les pensions... Però el que volem analitzar és el paper criminal que té en conjunt el pacte per a la consciència dels i les treballadores i per a les seves possibilitats de lluita. I és que el gran discurs únic que no hi ha cap altra possibilitat que la política oficial de tots els governs de la UE –des de la dreta a la socialdemocràcia–, que s'han d'obeir els mercats, amaga la brutal transferència de capital cap a la patronal bancària des dels treballadors/es i el sector públic i que aquesta despesa és la que ens fan pagar amb acomiadaments i retallades. És a dir, que hem d'acceptar que hi ha diners públics per ajudar a bancaritzar les caixes i que també hem d'acceptar pagar la factura que representa. Però amb aquest discurs en boca de tots

els partits parlamentaris no n'hi ha prou per tranquil·litzar els mercats, o sigui, les multinacionals i el capital financer. Calia que les direccions dels sindicats majoritaris l'avalessin clarament i explícita –implícitament ja ho estaven fent desmobilitzant i negociant tancaments–, comproment-se a més a la pau social per permetre el robatori: aquest és el valor del Pacte per a la burgesia i la gran traïció pels i les treballadores. És la cirereta de la feina feta durant anys de desmobilització a canvi de les engrunes que deixaven les patronals en els anys de la bombolla financera. És imprescindible la denúncia política d'aquesta traïció per poder reconstruir l'organització i la capacitat de mobilització necessàries per afrontar la gravetat de les mesures de destrucció que li calen a la burgesia per començar a recuperar la seva taxa de guanys.

Enfrontar-nos al discurs únic reconstruint una lògica de classe real

Però al punt que hem arribat tampoc no n'hi ha prou amb la denúncia política. Els anys de desmobilització han anat encotillant el moviment obrer delegant les decisions en les cúpules dels sindicats majoritaris, en la negociació com a únic camí per aconseguir les reivindicacions –i que només són «realistes» les que són negociables–, així com en un progressiu foment de la sortida individual –baixes incentivades que representaven supressió de llocs de treball, etc– reforçat per la continuada fragmentació de la classe en subcontractes, ETTs, dobles i

triples escales dins de la mateixa empresa, que eren condicions de la patronal acceptades per les direccions majoritàries en nom del «realisme» i «d'evitar mals majors».

Tot això, que s'ha reforçat durant tot el temps que portem de crisi, amb la mateixa política aplicada a les onades de tancaments, amb EROs pactats prèviament a canvi d'indemnitzacions que han acabat amb més de 4 milions d'aturats/des i en els bancs convertits en les majors immobiliàries producte dels desnonaments, s'ha traduït en por i impotència en les files dels i les treballadors. Hem vist l'expressió del resultat d'aquesta ofensiva econòmica i ideològica en referèndums recents com el de la Nissan –rebaixant-se els sou perquè la patronal estigues interessada en portar un altre model– o a les eleccions sindicals de SEAT.

I quan les coses estan així i sense cap vergonya Yamaha, que està instal·lada en terrenys regalats per la Generalitat de CiU, pot decidir amb beneficis milionaris –i ja sense l'argument dels costos salarials– emportar-se la producció a França, ara dient que «les vendes són majors», o deslocalitzar Derbi a Itàlia, fent palès que el problema ni tan sols són les pèrdues i beneficis d'un o altre centre, sinó els interessos polítics de cada burgesia. Segurament les vendes de motos s e r i e n

de la classe obrera

majors aquí si, entre altres coses, l'atur i la precarietat no fossin tan elevats o si el poder adquisitiu fos el francès. El cas és que l'espiral es tanca més i més. Un cercle viciós en què el discurs únic primer diu que cal reduir costos i a continuació que cal entendre –com el Conseller de Treball de CiU explica ara- la lògica de Yamaha; per seguir amb un Zapatero que torna de Brussel·les amb l'acord amb Merkel d'ajustar increments salarials a productivitat per escanyar els sous encara més, això en portes d'un nou pacte sobre negociació col·lectiva pel qual CCOO i UGT el 23 de febrer ja van començar a preparar les claudicacions. I és que cada vegada que encaixem un cop, s'enforteix l'adversari i ens clava el següent amb més força perquè sap que som més dèbils.

El primer problema que s'ha d'abordar és que aquesta lògica d'impotència que impedeix trencar el cercle també s'ha instal·lat en lluitadors/es honestes i en estructures sindicals de les considerades alternatives. No és estrany trobar-les darrera de les grans consignes de «No al tancament» o «No a la privatització»... quan en realitat el que es pensa és que serà inevitable i que, verbalitzat o no, mantenir la lluita facilitarà unes millors negociacions d'indemnitzacions o de les noves condicions de treball. I si aquests sectors que es proposen per a ser alternatius al final porten a les mateixes conclusions que les direccions majoritàries, difícilment aconseguiran agrupar les forces que permetin revertir la situació. S'han d'enfortir els debats perquè cal convèncer en primer lloc aquests companys i companyes que és possible, cal construir el raonament de com i què proposarem per fer-ho creïble i trencar el cercle.

Davant de la impotència, la força col·lectiva de les assemblees

Ni la por ni la impotència se superen amb la suma de conviccions individuals, cal fer-ho col·lectivament amb l'eina que ens és pròpia, la democràcia obrera, que no pas per casualitat ens ha estat arrencada. S'ha anat imposant la pràctica de les direccions majoritàries de no fer assemblees i quan n'hi ha, la de tenir un caire informatiu o ser del propi sindicat. De vegades aquests conceptes apareixen fins i tot amb les sigles de sindicats dels anomenats alternatius, aduint que com que els altres no acataran una resolució, nosaltres tampoc ens hi sotmetrem, perquè la sobirania la té l'assemblea dels nostres afiliats/des. Òbviament els i les afiliades han de poder votar les posicions del sindicat, però després, en la mesura que els alternatius volen agrupar i guanyar els i les treballadores, han de proposar-ho en assemblees de tothom i lluitar per convèncer. En cas contrari, per una o altra via, el resultat és semblant: uns no convoquen perquè no els cal i els deixa les mans lliures a les negociacions, i els altres tampoc per por de perdre les seves posicions. No estem parlant dels referèndums, que també han anat imposant les direccions majoritàries, sinó de tornar a les assemblees periòdiques com a forma de recuperar els debats i sobretot la força de les decisions que es prenen. Obviar aquest mètode, esperant que amb la denúncia, la propaganda i l'autoafirmació de l'assemblearisme es pot reconstruir el moviment, és un gran error. I ho és perquè a més és l'espai que permet reconstruir la unitat de la classe per a la mobilització: essencialment per baix, entre els i les treballadores dins de les empreses, però també l'única

pressió que pot obligar, si més no seccions sindicals i comitès d'empresa, a sotmetre's a la decisió majoritària. És clar, però, que per jugar-se les posicions combatives en assemblees cal construir molt bé els arguments i, com dèiem abans, estar convençuts/des de les nostres propostes fins al final.

I la unitat per lluitar també per dalt, d'organitzacions

Per últim, cal agrupar les forces perquè les posicions de lluita, les que combaten el pensament únic d'obeir els mercats, puguin prendre més força a ulls dels i les treballadores. S'han anat fent intents d'agrupar forces del sindicalisme no institucional, uns cops a nivell territorial –com la Xarxa contra els Tancaments a Catalunya o *Hay que parales los pies* a Madrid- i d'altres a nivell estatal. Però qui hi té més responsabilitat pel seu caràcter confederal és CGT que, com va començar a fer a Catalunya després del 29S i després va deixar, cal que convoqui organitzacions polítiques i sindicals, tant per territoris com a nivell estatal, i faci que convocatòries com la del 12 a Madrid puguin ser la unitat de voluntats contra la traïció del Pacte Social i sobretot l'inici de la necessària reconstrucció de la lluita unitària del moviment obrer per aconseguir frenar els dictats salvatges del capital.

EMTE Service Tarragona

Acomiadament nul

El (...) 23 de febrer, Manu Vidal, delegat sindical de CGT a Emte Service, acomiadat per lluitar pels drets dels treballadors, torna a l'empresa. Així ho ha ordenat una sentència del Jutjat social de Barcelona, que ha declarat el seu acomiadament nul.

La sentència deixa clar que «la decisió empresarial respon a una mera represàlia» (pàgina 9, paràgraf 3) i que «les causes que al·lega l'empresa manquen de qualsevol lògica i justificació, apareixent l'acomiadament objectiu com una mera excusa i com reacció a la seva prèvia activitat sindical, de representació dels treballadors i de reclamació enfront de l'empresa» (pàgina 10, paràgraf 1). El jutge condemna així mateix Emte Service, a pagar una indemnització per danys morals al delegat represaliat.

Aquesta sentència representa una victòria en tota regla dels companys de la CGT a Emte Service, que des de l'any 2008 han sofert gravíssims atacs per part de l'empresa com a conseqüència de la lluita per la readmissió d'un

treballador amb un nen amb càncer i pel compliment del conveni col·lectiu. Totes les mesures de l'empresa, a través de sancions i acomiadaments (...) han estat revocades pels tribunals.

Des de la Secció sindical de CGT considerem que aquesta victòria és un gran triomf per a la classe obrera i per a la nostra organització, que prova de forma rotunda que la lluita serveix. L'acomiadament de Manu Vidal es va produir tres dies abans de la vaga general del 29-S i va ser un acte de repressió sindical amb el qual EMTE volia donar un senyal clar als treballadors d'EMTE i de tota Tarragona: qui s'atreveixi a lluitar se'n va al carrer. (...) Aquesta victòria assenta un precedent a favor del moviment obrer i a favor de la lluita: enfront de les retallades laborals i els acomiadaments, no es poden fer concessions, els treballadors hem de lluitar fins al final i mobilitzar-nos unitàriament en totes les empreses per defensar els nostres interessos i evitar que l'únic dret que ens quedi sigui el de callar.

Aquesta també és una victòria assolida gràcies a l'enorme eco que va tenir aquesta lluita en el carrer i

en les empreses, de la solidaritat de molts comitès (Emmsa, Denion, Siemens, Iberdrola Operacions i Manteniment...) i la majoria d'organitzacions socials del territori: del Sindicat d'Estudiants, USTEC, UGT, CCOO, Cobas, les CUP de Reus, la JSC, Corrent Marxista El Militant i l'AERV. És una victòria també de les més de 500 signatures de delegats i activistes obrers (...). Finalment assenyalar que amb aquesta victòria ha quedat en evidència una cosa molt important, que aquests dies veiem també a Tunísia, Egipte i tot el Magrib, que la lluita és determinant per defensar els drets dels treballadors i que és fonamental davant de la política de concessions de les direccions de CCOO i UGT, que els treballadors sortim també al carrer, inclosos els companys que militen en aquestes organitzacions, i reivindiquem tots junts els drets perduts i transformem la societat en benefici de la majoria social: la classe treballadora.

Extractes de la nota de la Secció Sindical d'EMTE de CGT

A Madrid contra el *pensionazo*

El 12 de març, unes 7000 persones es van mobilitzar a Madrid amb la convocatòria de CGT a nivell confederal –i per tant amb l'arribada d'autobusos de diferents punts de l'estat– contra el *pensionazo*. Important en aquesta convocatòria va ser el que a més convoquessin a ella molts dels integrants de «Hay que parales los pies», coordinadora que a Madrid agrupa a diferents organitzacions polítiques i sindicals. Així, al costat de les banderes de CGT, un nodrit grup que va marxar fins a la Plaça Espanya, ho va fer, entre d'altres, sota les banderes de CO.BAS. Aquesta convergència de forces que tan necessària resulta, no ha contat amb la força prevista d'un tercer bloc format pels i les delegades de CCOO que estan contra el pacte signat per les seves direccions i que ha quedat reduïda a un petit grup.

Paral·lelament, també a Madrid, i convocats per CCOO i UGT s'han mobilitzat els treballadors de Nueva Rumasa (Clesa, Trapa, Cacaolat...) per a reclamar a la família Ruiz-Mateos els més de tres milions d'euros que els deu en salaris i defensar els aproximadament 5.000 llocs de treball que integren la seva plantilla.

En lluita contra acomiadaments

Entrevistem Josep Bel, president del comitè d'empresa de Telefònica-Barcelona

na i membre de CO-BAS, arran de les mobilitzacions que els i les treballadores de Telefònica estan protagonitzant contra dos acomiadaments.

LI- Què està motivant les mobilitzacions a Telefònica?

JB- Els dos acomiadaments objectius, amb 20 dies per any, sense comunicar-ho al comitè ni poder-hi fer al·legacions, de dos companys, Marcos i M Cruz, de Barcelona i Madrid respectivament. Un abús d'autoritat de l'empresa per marcar una pauta davant de la negociació col·lectiva i les eleccions sindicals del 31 de març.

LI- Té relació amb la darrera reforma laboral?

JB- L'aplicació de la reforma laboral de manera agressiva, amb dos acomiadaments amb el nou redactat de l'art 52.d de l'Estatut dels Treballadors que ens deixen el govern del PSOE i la complicitat de dreta. La situació és la següent: quan en un centre de treball se supera el 2,5% d'absentisme, es pot aplicar l'acomiadament objectiu a qualsevol treballador amb baixes mèdiques superiors al 25% dels dies laborables en 4 mesos saltats del darrer any.

LI- Com us heu plantejat la lluita i quins sindicats la impulsen? Quina ha estat la resposta dels i les treballadores a les assemblees i les accions que ja heu dut a terme?

JB- L'hem impulsada de forma sostinguda, amb accions cada 15 dies, encara que modestes, de 3,5 hores de vaga, perquè fossin massives entre la plantilla.

Vam començar a Barcelona i Madrid amb una vaga de 24h el dia 24 de febrer. A Barcelona la vam impulsar CO.BAS-CGT-EC, però la

va recolzar tot el comitè, és a dir, també STC-UGT-CCOO. A Madrid la va impulsar AST-COBAS-CGT i el comitè no li va donar suport, en van convocar una el dijous següent només CCOO-UGT-STC, que va ser inferior un 6% a l'altra. A Barcelona es va arribar al 60% segons l'empresa i a Madrid va ser superior el dia de la Vaga General del 29S. A la resta de l'estat hem donat suport a una vaga estatal de dues hores, tot i que, tret d'Euskadi, no van deixar fer assemblees.

Les assemblees de Barcelona, on jo visc, van votar les vagues sostingudes, algunes de 24h i altres de 3, però en el conjunt de l'estat va tenir més consens la de 3,5h i al final es va convocar a totes les províncies gràcies a la unitat, d'una banda de la coordinadora anomenada de Burgos (CO.BAS-AST-EC-ELA-CIG-LAB-ESK); i després amb CGT i STC que es van incorporar a la vaga estatal.

LI- Què argumenten les forces sindicals que no hi donen suport?

JB- El comitè intercentres estatal de CCOO-UGT no va convocar, diuen que accepten que són 2 acomiadaments excepcionals, sense causa, perquè tenen la baixa mèdica, però no demana ni la readmissió. És una vergonya acceptar la pressió contra l'absentisme d'aquesta forma.

LI- Hi ha algun tipus de moviment per part de la patronal?

JB- L'empresa argumenta que l'absentisme li costa 20,2 milions d'euros. Perquè ens fem una idea de què suposa aquesta xifra per a Telefònica: 27 milions d'euros és el que cobren oficialment els tres membres del Consell Directiu de Telefònica (els extrems a part).

En la reunió amb CCOO-UGT, l'empresa va informar que a finals del 2010 l'absentisme a TdE era del 4,34% i que la seva intenció és que es redueixi a menys del 3%. És a dir, o bé l'empresa considera que el 30% de l'absentisme és injustificat i/o frau, o bé entén que davant de determinats estats físics

en els quals un metge creu oportú el repòs, els treballadors han d'anar a treballar. **En aquesta línia en Marcos i la Mari Cruz serien les víctimes sacrificades per crear un clima de por dirigida que ens autolimitem** en l'ús de les baixes mèdiques i anem a treballar encara que no estiguem en condicions de fer-ho.

LI- Em deies que en aquest procés també esteu preparant les eleccions sindicals: quan les teniu i com enllaceu la lluita amb la propera campanya electoral?

JB- El dia de la votació, el 31 de març, suspenem la vaga i cada sindicat defensarà si convoca o no, si té un pla de lluita sostingut o no, i la plantilla votarà segons les poques possibilitats d'informació, que són gairebé nul·les. En la majoria de províncies no deixen fer assemblees perquè CCOO-UGT només accepten fer-ne de la seva afiliació, i la resta no se n'assabenta. A Euskadi, Madrid i Catalunya encara se'n fan, gràcies a la correlació de forces, i es pot arribar a informar contrastant les mentides que alguns difonen. Encara que recursos humans ens prohibeix fer-ne cada mes, com abans, i només accepta que en fem una cada dos mesos.

LI- Hem vist que teniu convocatòries de vaga: quin és el pla de lluita i quines perspectives us marqueu?

JB- Tenim les properes el 17 de març i el 7 d'abril, i així cada dos dijous.

LI- Vols afegir alguna cosa?

JB- Sí, que la reforma de la negociació col·lectiva necessària no és la que estan fent en secret amb la proposta de CCOO-UGT del 23 de febrer, que es va donar a la premsa abans que als seus afiliats. La reforma que fa falta és la que no se signi res a pitjor i sense consulta prèvia als afectats pel conveni; una persona, un vot. S'ha de prendre el poder a les cúpules i retornar-lo a les assemblees de treballadors.

Nosaltres exigim, unides decidim! Les dones contra les retallades socials.

Aquest 8 de març, Dia Internacional de les Dones (*Treballadores*), les dones feministes sortim indignades al carrer per dir que ja n'hi ha prou!

Mentre els grans clubs de banquers, especuladors i empresaris continuen engraixant els seus beneficis, nosaltres malvivim en un mercat que, de reforma laboral en reforma de les pensions, ens aboca a l'atur, a la dependència, a les feines més precàries, als desnonaments i a la pobresa. Fent les mil i una per compaginar el treball remunerat amb el treball domèstic, reproductiu i de cura, les dones assegurem que el sistema continuï, treballant el doble però cobrant la meitat. L'economia «globalitzada» i «competitiva» se sustenta sobre aquesta doble explotació. (...)

Per si no fos prou, dia sí, dia també, una d'entre nosaltres és assassinada per l'expressió més brutal de les desigualtats entre homes i dones, que és la violència masclista. A penes instal·lat, el nou govern de CiU no s'ho ha pensat dos cops per anunciar tot tipus de retallades, començant per eliminar sense complexos el Programa de Seguretat contra la Violència Masclista que, entre altres coses, va demostrar que una de cada quatre dones ha patit violència masclista greu en algun moment de la seva vida a Catalunya. Amb aquest gran «ímpetu estalviador», els convergents han eliminat també la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats en el Treball, perquè la igualtat al mercat laboral «seria un detall sense importància»... Un «detall» que en ple segle XXI, els homes, sols per ser-ho, cobrin un 30% més que nosaltres en el mercat laboral. Mentrestant, la nova Llei del dret a l'avortament està pendent d'aplicació (i de finançament per part de les CCAA), (...) Per no parlar de la coneguda com Llei de la dependència, de la qual de vegades les persones reben l'ajuda

quan ja és massa tard, si és que l'arriben a rebre. (...)

A la vora dels congressos per a homes amb corbata, prop dels hotels de luxe, malviuen vídues amb pensions irrisòries, dones migrants en condicions d'explotació absoluta per unes lleis d'estrangeria que permeten tot tipus d'abusos, dones joves amb salaris miserables que amb prou feines arriben a pagar uns lloguers astronòmics per la bombolla immobiliària, dones perseguides i multades per exercir la prostitució, dones que ja no poden accedir als serveis bàsics perquè porten un vel integral... Ah, sí! Perquè ara resulta que alguns polítics ben apoltronats diuen que ens volen «alliberar» a cop de prohibicions! No tenen clar que del nostre alliberament ens en encarreguem nosaltres mateixes?

I tenim molta feina, ja que patim més que ningú una crisi creada per uns delinqüents financers, vivint l'agudització de les retallades socials, la violència sexista ens afecta a totes, els feminicidis i els crims d'odi cap a nosaltres que se succeeixen arreu del món amb total impunitat. La lesbòfobia i la transfòbia són el pa de cada dia de milers de dones. I «la cirera del pastís» patriarcal: l'especulació sobre els nostres cossos, la imposició d'un model que ens vol objectes sexuals, complaents, obedients, sempre somrients a les imbecilitats de certs dissenys masculins... Mantenint-nos continuament insatisfetes amb la nostra imatge, patint anorèxia o bulímia, sent carn de canó de publicitats sexistes i degradants que inunden la ciutat.

Que els serveis públics són poquíssims? Que des de fa 40 anys els homes incrementen la seva participació al treball de la llar a raó d'un minut per any? Que cada vegada ens violenten més, a casa o al carrer? Cal·leu! Que juga el Barça! I aquí sí que no s'hi nota la

crisi. Un altre gran «club d'homes», i és que si haguéssim de parlar del futbol professional i de la FIFA, sols podríem dir que són com el Vaticà, funcionen a partir d'una discriminació oberta i no qüestionada cap a les dones, que sols servim per netejar algun altar... o per fer d'acompanyant dels «grans futbolistes». Companyes, apaguem la TV i **solidaritzem-nos amb les nostres camarades egípcies, tunisianes, algerianes i amb les dones del món sencer que avui 8 de març, i durant cada dia de l'any, resisteixen i lluiten per aconseguir ser dones lliures! El camí de la nostra emancipació passa per la conquesta de reivindicacions que reclamem des del primer 8 de març!**

Dones feministes dels Països Catalans, el carrer és nostre... i com recorden les nostres companyes italianes, si no és ara, quan? És ara i sempre!

Prou retallades de drets i de recursos! No volem perdre cap de les conquestes assolides! Prou assassinats, prou violència masclista contra nosaltres! Exigim recuperar el Programa de Seguretat contra la Violència Masclista. Exigim recursos per fer front a aquesta greu xacra social. (...) Demanem un increment del sou mínim i de les pensions no contributives! Exigim polítiques socials a favor de les dones, perquè milloren la qualitat de vida i perquè creen llocs de treball! Volem llocs de treball a tots els sectors i categories, sense riscs, de qualitat, i sense discriminacions! Exigim una llei que ens permeti decidir sobre els nostres cossos: avortament lliure i gratuït! VISCA LES LLUITES FEMINISTES D'AQUI I D'ARREU!

*Extractes del manifest unitari de la Comissió 8 de març de 2011.
Barcelona*

Chávez criminalitza als lluitadors

Al Fòrum 'L'altre Davos', celebrat a Basilea a finals de gener passat, vam conèixer

José Bodas Lugo, secretari general de la Federació Unitària de Treballadors Petrolers i Gasífers de Veneçuela (FUTPV), membre de la Corrent Classista Unitària Revolucionària i Autònoma (CCURA), i militant d'Unitat Socialista d'Esquerra (USI). Ens va concedir aquesta entrevista, en la qual, a més de repassar la situació veneçolana, anunciava una marxa pel 5 de febrer contra la política del Govern veneçolà contra els i les treballadores. La marxa va comptar amb la participació de més de 15000 treballadors/es i va constituir un èxit en la lluita dels i les treballadores veneçolanes per les condicions laborals i salarials i contra la criminalització de la lluita obrera i sindical. Com a conseqüència de l'ampli moviment de suport als lluitadors obrers empresonats, a principis de març ha estat alliberat Rubén González, secretari general de Sintraferrominera, un dels companys per la llibertat dels quals es convocava la marxa.

LI.- Podries resumir la situació econòmica actual de Veneçuela, i la política del govern en aquest terreny?

JB.- La crisi mundial del capitalisme, l'epicentre de la qual ha estat a Europa, també ha repercutit a Llatinoamèrica i Veneçuela. A partir d'aquesta crisi, el govern de Veneçuela intenta que els treballadors i el poble paguem aquesta crisi que no hem causat.

Això es va expressar en la política del govern de devaluació de la mo-

neda al gener del 2010. Ara ha tornat a devaluar-la, però parcialment, perquè va deixar la importació d'aliments i medicines a 'dòlar preferencial' (taxa de canvi de 2,60 bolívares per dòlar, per a operacions de productes de primera necessitat, davant de l'estàndard de 4,30 Bs per dòlar).

Des del 31 de desembre –va entrar en vigor l'1 de gener- ja només hi ha un dòlar, cosa que constitueix una devaluació de la moneda del voltant del 50%. La inflació del país és històrica, l'última és del 27,2 % -i darrerament ha oscil·lat al voltant del 25%. També l'implementació de l'IVA al 12 % des del 8%. Això fa que constantment es neguin a discutir la revisió salarial a les empreses bàsiques d'alumini, ferro, empleats públics, etc. El conveni col·lectiu marc de l'Administració Pública, per exemple, està vençut des de fa 6 anys.

Davant la resposta natural de molts treballadors, el govern comença a criminalitzar la protesta i es persegueix laboralment i sindical a tothom que s'oposa a aquesta política. Així, hi ha acomiadaments, com el de Roberto González dels petrolers; i empresonaments, com el de Rubén González, de Ferrominera.

LI.- En aquest clima, quins són els debats més importants en el moviment sindical?

JB.- En primer lloc, la necessitat imperiosa de construir organitzacions sindicals autònomes dels patrons – públics i privats-, els partits polítics i el govern.

Un altre debat important és que per poder sortir a lluitar calen organitzacions

sindicals democràtiques, on prevalguin les assemblees, i la Junta Directiva del sindicat executi la política votada pels treballadors. El moviment sindical ha de lluitar contra la política del govern de criminalització dels lluitadors, defensar els convenis col·lectius, les condicions de treball i seguretat social, les millores salarials...

És tot el contrari del que fa el sindicat del govern i del PSUV. El president Chávez ha dit textualment que «l'autonomia sindical és una droga contrarevolucionària». Els lluitadors conseqüents pel socialisme (jo sóc membre de la Unitat Socialista d'Esquerra), som atacats perquè per al govern totes les lluites a favor dels treballadors són «accions contrarevolucionàries contra el socialisme i la revolució». Això s'aplica tant a les empreses públiques com a les mixtes (associacions amb les multinacionals, que són propietàries del 40% del petroli de la faixa petrolera de l'Orinoco com, per exemple, l'espanyola REPSOL, la italiana ENI, la francesa TOTAL, la noruega STATOIL, la yanqui CHEVRON-TEXACO, i també hi ha les transnacionals xineses, iranians, bielorrusses...).

Com que el govern no reconeix l'autonomia sindical, la classe obrera queda lligada de peus i mans tant davant de les transnacionals com davant de les empreses de l'estat (com FEDEVESA, petrolera), totes sòcies en el negoci de sobreexplotar

els treballadors.

LI.- Has dit que hi ha una marxa convocada pel 5 de febrer, en quin estat es troben les mobilitzacions obreres en aquest moment? Quins són els objectius de la marxa?

JB.- El govern vol acabar amb la UNT (Unió Nacional de Treballadors) com a possible centralitzadora de les lluites disperses que avui té en contra seva. La UNT està totalment cooptada pel govern, i és la que permet que les polítiques contra els treballadors passin. Fins i tot un sector del governamental PSUV vol constituir una nova «central socialista dels treballadors» (CST), per destruir encara més la UNT.

Davant aquesta realitat s'ha constituït un front a favor dels salaris i els convenis col·lectius, el treball de qualitat –contra els ‘terceritzats’–, contra la criminalització i per la Seguretat Social dels treballadors veneçolans. Per solidaritzar-se amb totes les lluites i discutir democràticament un pla de lluita comuna amb els sectors que ja estan en lluita. Aquest front, a través de la CCURA, el Front de Solidaritat Laboral, Sindicats de Treballadors de les empreses PELAR, empleats públics i sectors de la indústria privada en lluita, convoca una marxa pel 5 de febrer –el 4 és l'aniversari del cop contra Chávez. La marxa exigirà, a més del que hem dit en matèria de salaris, convenis i autonomia sindical, l'alliberament de Rubén González, secretari general del sindicat de FERROMINERA (empresonat fa 14 mesos per haver convocat una vaga i fer assemblea en una empresa pública).

És una marxa independent, dels treballadors, i el front fa una crida a tots els treballadors, al marge de la seva afiliació, que vinguin a defensar els interessos de la classe obrera. Aquesta marxa està convocada tant al marge del chavisme, com de la dreta burgesa veneçolana.

(Més informació a <http://laclase.info>)

Vaga general a Bolívia

Evo, el poble té fam

Després de la gran mobilització que va obligar Evo Morales a retirar el gasolinazo, la lluita continua a Bolívia. El 10 de febrer el president bolivià, acompanyat de la seva comitiva, es disposava a participar en la desfilada d'homenatge als 230 anys del primer crit llibertari a l'Amèrica Llatina, però una marxa de protesta convocada per la Central Obrera Departamental va obligar el president a abandonar Oruro. Aquesta marxa de protesta tenia com a objectiu expressar el rebuig per l'increment de les tarifes en el transport i la pujada dels productes bàsics: el millor homenatge que es pot fer als que van encapçalar l'aixecament de 1781 és lluitant com ells per la justícia i igualtat per als i les oprimides. Oruro, la ciutat minera, la ciutat lluitadora a cop de dinamita, recordava a Evo què és l'emancipació. Al final de la marxa Jaime Solares, de l'executiu de la central obrera, exigia a Evo que gastés només dos milions en la compra d'aliments per al poble dels més de 10 milions de dòlars en reserves obtinguts pel govern: «ningú no el qüestionarà per fer-ho» -va dir. En un país on els infants de 14 anys treballen a les mines, la revolució que vol portar a terme Evo Morales no és cap altra que fer de comparsa de les multinacionals però parlant com si fos el campió del socialisme.

Vaga general

El 19 de febrer la COB va convocar vaga general. «Evo, Evo cabró!» cridaven els i les manifestants que van començar a congregarse a l'Alto per marxar 15 quilòmetres fins la Paz. L'eslògan, que alguna vegada havia estat de l'oposició conservadora de la Mitja Lluna, l'entonen ara vells aliats sindicals del president, simpatitzants del Moviment al Socialisme (MAS) i votants de l'oficialisme, frustrats/des amb la gestió econòmica del Govern. Treballadors/es, mestres, estudiants i professionals acompanyen als carrers a la Central Obrera Boliviana (COB), la columna vertebral de la reivindicació. El sindicat va convocar una vaga general de 24 hores per demanar un augment salarial del 30%. Insisteixen que només amb aquesta xifra podran

plantar cara a l'alça sostinguda de preus de la cistella familiar i els bitllets de transport.

La metxa de la bomba inflacionària la va encendre l'executiu al desembre, quan va eliminar per decret els subsidis als combustibles i va provocar un efecte dominó en tota la cadena productiva. Morales va reconèixer el seu error i va fer marxa enrere amb el gasolinazo, però ja era tard. El cost de béns de consum bàsic, com el sucre, la llet i la farina, no deixen de pujar des d'aleshores. Segons dades oficials la inflació a Bolívia el 2010 va ser del 8%. El Govern va estimar en un 4% la d'aquest any, però pocs dies després es va corregir i la va canviar pel 6%. La central obrera, en canvi, treballa amb xifres d'estudis privats que pronostiquen alces de fins el 30%. Per això no es conformen amb el 7% de pujada salarial que promet el president.

A Oruro, Potosí i Cochabamba els bitllets d'autobús han augmentat fins el 30%. Al malestar per la inflació se suma la preocupació pel desproveïment, sobretot de sucre. L'única resposta oficial és que falta poc per l'abril, quan comença la collita de canya. Mentrestant els i les veïnes omplen els carrers de cues per aconseguir-ne algun quilo portat del Brasil, venut a preu d'especulació.

Per si tot això fos poc, Morales va tirar més llenya al foc. «Amb justa raó, la COB ens demana reactivar l'aparell productiu, cosa que significa noves indústries» -va dir en roda de premsa. «Però necessitem diners, no només ens gastarem els diners en salaris. De debò, a mi em fa riure quan diuen «increment salarial del 40, 50, fins al 70 per cent. És descabellat».

El seu comentari va augmentar el disgust de Pedro Montes, secretari executiu de la COB i fins ara proper al president. El sindicalista s'havia retirat d'una negociació amb dos ministres, disconforme amb la proposta governamental i amb l'absència a la reunió de Morales i del vicepresident, Álvaro García Linera, i va respondre amb duresa a Evo:

«el poble no menja percentatges i no és descabellat per a l'estómac dels bolivians». Evo, Álvaro, el poble té fam.

El trotskisme vol fer caure a l'indi

Enmig d'aquest clima el vicepresident Álvaro García Linera va acusar els i els dirigents trotskistes del professorat. En la seva opinió el trotskisme «no és ultrasquerra sinó que és la ultradreta camuflada. Perillós. Alguns d'aquests dirigents que dirigeixen sindicats parlen amb un discurs revolucionari perquè tornin els d'abans». En el seu discurs va exhortar els dirigents a desemascarar els traïdors als sindicats i buscar la unitat entorn del lideratge del president Evo Morales, en contra del trotskisme que «és l'avançada política de l'extrema dreta que en el passat va acabar amb governs populars com els de Juan José Torres i Hernán Siles Zuazo, per donar pas a Hugo Banzer i Víctor Paz Estensoro». Aquestes declaracions van dirigides al Partit Obrer Revolucionari, un vell partit amb més de 70 anys d'història, fundador de la COB i al qual es deuen les Tesis de Pulacayo de la central sindical. Les Tesis propugnen la independència de classe, el salari bàsic vital i mòbil, la setmana de 40 hores i l'escala mòbil de salaris, la caixa de resistència en les vagues, l'ocupació de les mines i el control obrer, l'armament dels treballadors... Les Tesis de Pulacayo van ser votades pels miners bolivians al novembre de 1946, i qüestionen la propietat privada capitalista, just el contrari del que fa el govern d'Evo Morales i el MAS.

L'acusació que el trotskisme és la ultradreta és el mateix conte estalinista de sempre. Al MAS de García Linera i d'Evo Morales mai no el qualificarem d'ultradreta, però sí de ser els cadells de les multinacionals, de no tocar gens la propietat privada de la burgesia. Els acusem de traïdors a la classe obrera, perquè amb el suport dels i les treballadores podien haver fet el canvi a Bolívia. Si cridar als 4 vents que les condicions dels i les treballadores són nefastes a l'altiplà, que hi ha fam i misèria, és motiu per qualificar qualsevol dirigent obrer o organització «d'ultradreta», això és generar confusió enmig de la situació de lluita i els dirigents que ho fan, com Evo i Álvaro García, deixen el camí obert a la dreta boliviana amb el desencantament del poble de Bolívia davant del que estan fent els dirigents *masistes*: atacar les condicions de vida, cada vegada pitjors, dels i les treballadores bolivianes mentre les multinacionals cada vegada guanyen més diners a Bolívia.

José Díaz de la Blanca

Treballadors i estudiants es mobilitzen als EUA

Marxes i ocupació del Capitoli de Wisconsin

Per setè dia consecutiu docents, infermeres i treballadores i treballadors del sector públic mantenen ocupat el Capitoli (seu del poder legislatiu) de l'estat de Wisconsin, al nord-est dels EUA. La mesura, en el marc d'una aturada general docent de 5 dies i acompanyada per manifestacions multitudinàries a Madison (la capital), s'ha guanyat el recolzament de les i els estudiants que donen suport als seus docents, de treballadors de la construcció, metal·lúrgics i de la població en general.

Les i els treballadors es mobilitzen contra la Llei que impulsa el governador republicà Scott Walker que, a més de retallar els salaris -ja congelats per la mesura anunciada per Obama al novembre de 2010)- atempta directament contra els sindicats, eliminant-ne el dret de negociar col·lectivament. L'excusa, el dèficit pressupostari. Fins ara els

representants demòcrates han impedit el quòrum, i la manifestació es manté ferma contra la votació de la llei.

Aquesta important mobilització es produeix en un panorama marcat per la crisi econòmica i les enormes conseqüències socials que han tingut als Estats Units. També sorgeix enmig d'una enorme polarització social i política, com ho van demostrar les darreres eleccions i el sorgiment del moviment dretà Tea Party, una de les banderes del qual és «empetitir l'Estat» (retallant plans socials i abaixant salaris).

(...) Aquesta batalla política, que va començar a Wisconsin i amenaça d'estendre's a altres estats, com ja passa a Ohio i Indiana, ha posat en moviment molts actors al tauler polític. Els sindicats, el Partit Demòcrata i fins i tot el propi Obama han mogut fitxa, perquè sembla que l'atac directe de Walker contra els sindicats ha anat massa lluny.

La mesura reaccionària del governador Walker es recolza en una realitat d'atur i pobresa, en la qual els treballadors del sector privat han estat durament colpejats. Amb l'argument dretà que «els treballadors públics cobren bons salaris i tenen massa beneficis» intenten dividir les files dels treballadors. Busquen així una base social reaccionària per aplicar els plans d'ajustament, que només afectaran la classe treballadora i el poble, amb salaris baixos, retallades de pressupost de salut, educació, i pobresa. La burocràcia sindical presta els seus bons serveis, acompanyant i promovent els «sacrificis» necessaris, a canvi de mantenir el seu poder. (...)

Entrevistem Sara Jayne, mestra assistent, que participa en aquestes fortes mobilitzacions que han rebut el nom de «Revolució Cheddar», en al·lusió a la fama que té Wisconsin perquè produeix aquest tipus de formatge.

Com sorgeix la «revolució del cheddar»?

SJ: La mobilització sorgeix com a resposta a l'atac del governador Walker amb el seu Projecte de Llei. Aquesta Llei implica perdre tot un ventall de conquestes històriques dels treballadors estatals. La llista és gairebé interminable, inclou la negociació col·lectiva -que potser és la més emblemàtica-, la possibilitat dels sindicats de cobrar quotes mensuals als seus membres, un

augment de la contribució del salari estatal per a la jubilació al 5,8% i que els salaris també cobreixin el 12,6% de l'assegurança mèdica. Fins i tot arriben a proposar vendre un sector de plantes energètiques de l'estat a un grup econòmic afí al governador.

En si, més enllà dels detalls d'aquesta Llei, el sentiment comú dels que ens enfrontem a aquests atacs és que Walker està intentant trencar als sindicats en un dels seus punts més forts com és l'estat de Wisconsin. (...)

Com va començar l'ocupació?

SJ: (...) Sembla que el que va generar l'ocupació del Capitoli en primera instància és una combinació de factors. Sense cap dubte el sindicat de mestres hi va tenir a veure i també el sindicat de mestres assistents (estudiants universitaris que treballen com a docents). Però també va actuar-hi un factor espontani que empeny l'ocupació des del dia 14. La majoria dels participants són treballadors sindicats i mestres, però també hi ha un nombre important d'estudiants de secundària i universitaris. Madison és una ciutat universitària, els estudiants són al voltant d'un quart de la població. El sindicat de mestres assistents està jugant un paper clau en l'organització de l'ocupació del Capitoli les 24 hores.

Quina és l'actitud d'altres sectors de treballadors i de la població?

SJ: L'espectre de sectors que estan contra aquesta llei i donen suport al reclam dels treballadors és molt ampli. S'han fet presents a Madison totes les branques estatals de l'administració,

inclosos els bombers i, contradictòriament, la mateixa Policia de Wisconsin. També sectors privats com els *Teamsters* (camioners), SEIU (empleats de serveis) i UAW (automotrius). Fa uns dies el Capitoli d'Indiana va ser l'objectiu de protestes de sectors de la indústria automotriu i de la metal·lúrgia, acompanyats per estudiants, joves i activistes, que es van mobilitzar per les seves pròpies exigències i en solidaritat amb Wisconsin. Les protestes ja s'han estès també a Ohio i s'han organitzat altres accions en 14 estats. (...)

Com et sembla que pot continuar la lluita?

SJ: Lamentablement el sindicat no té una resposta proporcionada a l'atac que ha començat. Si bé les mobilitzacions fins ara han estat massives –han arribat a mobilitzar 60.000 persones el dissabte 19 de febrer– encara no ha convocat vaga, i només planteja aquesta mesura si la Llei es consuma. Alhora que conté el moviment, el condició a la política que cal fer més concessions. El que sembla que no està disposat a negociar és el dret a la negociació col·lectiva. (...) [Si la Llei s'aprova] s'arribaria a una vaga general a l'Estat. Cosa que obriria una perspectiva encara més imprevisible, amb variants alarmants com la mobilització efectiva de la Guàrdia Nacional, un recurs

que només s'ha utilitzat en comptades ocasions, en situacions que han acabat essent fites del Moviment Obrer nord-americà als anys 30 (com les vagues de Minneapolis, Toledo o Flint). Tot i que pot semblar un escenari gairebé impossible, en el primer mes de 2011 ja hem vist la caiguda revolucionària de Ben Ali, Mubarak i el tremolor de tots els règims del Magreb i l'Orient Mitjà. La situació a Madison evidentment és una altra, però aquests successos han esclatat en la ment de milers i milions de treballadors, estudiants i joves i sens dubte els han empès a lluitar contra els plans del governador Walker. La seva força és capaç de fer volar en l'aire tots els elements de contenció i repressió del sistema capitalista. La situació mundial ens convida a considerar novament, o finalment, aquesta perspectiva.

*Entrevista resumida
d'Estrategia Obrera 82,
de la LTS-CC*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

LI